

מזת יקזת הכר ששה

וואס דורך איר שפירט מען די זיסקייט פונ'ם באשעפער

משיחותיו של הגאון רבי מנחם ברוך יאזעע שליט"א בעל 'מתיקות התורה'

סיפור לשולחן שבת

תקון המקור שהסתים בנס

הקב"ה נתן לפנחס ברית של 'שלום', שבאותה מדה שהציל את ההמשך של כלל ישראל, זכה לפרשת ירושה להוריש לבניו את הכהונה, שמהותה לעשות שלום בין ישראל לאבינו שבשמים, על ידי שלמדו את העם הבאים להקריב קרבנות, שתי דברים:

א. את הנסים והנפלאות שנעשו מאז בריאת העולם ועד עתה, שזה טמון בקרבנות ובנסים, והם נסים נסתרים כביכול, שבתוך השגרה והטבע. ב. את הנסים שנעשו בזמן יציאת מצרים, שהם מהות כל החגים וקרבנותיהם, והם נסים גלויים לדורות עולם.

ונביא פאן מעשה נפלא בענין השגחת הבורא שארע השבוע, וזה לשון המעשה:

אני עובד לפרנסתי בתקון מקררים. השבוע קראו לי לתקון מקרר בחנות של מוצרי מזון. המקרר היה מקרר פתוח כמו המקררים המוכרים בחנויות שיש בו גבינות ושאר מוצרי מזון.

בשביל לתקן את המקרר בדרך כלל צריך לפתח ברג בתחתית המקרר ולפתח שם פתח שנותן גישה לתקון, אלא שבמקרר הזה לא היתה את האפשרות הזאת והדרך לתקן אותו היתה מאחורי.

<<

לקח מהפרשה

לתת לשני את הכתר בשמחה - כיצד?

עם כלל ישראל בסבלות מצרים וצפה כל כך לגאלת ישראל, אולם כאשר הוא חשש שהגאולה על ידו תחליש את דעתו של אהרן אחיו, הוא סרב לגאול את ישראל.

הופנה של משה רבנו עם ה' נבע מענוה ומדות טובות, ההפך מבלעם שבפרשה הקודמת קראנו על הופנה שלו עם הבורא, כביכול, שבסוף הוא הלך נגד רצון ה' וזה נבע מהגאולה שלו, שחפש כבוד. וכדברי המשנה באבות, שההבדל בין משה שהיה תלמידו של אברהם אבינו לבלעם ותלמידיו, זה הענוה והעין הטובה שהיו למשה שהם יסוד המדות הטובות.

וכן נתבונן באהרן הכהן בעת שהוא נפגש עם משה רבנו, ומשה אמר לו מהיום אני הרב שלך - עד היום אתה היית המנהיג של כלל ישראל, אתה אמרת לכלל ישראל את דבר ה', ומהיום ואילך אני יהיה המנהיג של כלל ישראל ואתה תהיה הסגן שלי.

כשאהרן שמע את דבריו של אהרן הוא שמח מאד, הוא נתן את הכתר למשה מכל הלב. והפגישה בין אהרן למשה היא יסוד הגאולה של כלל ישראל, המדות הטובות שאנו לומדים מהמפגש המרגש הזה, הם ההכנה לקבלת התורה.

וכאשר אהרן שמח בגדלתו של משה, הוא זכה לכהונה לדורות עולם - מה שמנושא <<

"פנחס בן אלעזר בן אהרן הכהן לפי שהיו השבטים מביאים אותו, הראיתם בן פוטי זה שפטים אבי אמו עגלים לעבודה זרה והרג נשיא שבט מישראל, לפיכך בא הפתוב ויחסו אחר אהרן" (סנהדרין פב: הובא ברש"י).

התורה מדגישה שפנחס היה הנכד של אהרן הכהן ונהג כמעשיו, ולכן נתן לו ה' כמתנה את הכהונה. ויש להבין, מה הקשר בין מעשה פנחס לכהונה?

והנה אמרו חז"ל שבשעה שאמר הקב"ה למשה לגאול את ישראל ממצרים, אמר משה "שלח נא ביד תשלח" - זה

אהרן שהיה השליח להביא לכלל ישראל את דבר ה', והינו שמושה רבנו לא רצה ללכת לגאול את ישראל בכדי שלא להחליש את דעתו של אהרן ולקחת את מקומו, לפי שכבר הנהיג את ישראל ובנוסף היה גדול ממושה.

והקב"ה השיב למשה, "אהרן אחיך הלוי... יצא לקראתך וראך ושמח בלבך" - לא רק שאהרן לא יקפיד שאותה עולה לגדולה ולזכות את מקומו, אלא אדרבא הוא ישמח בכך מאוד בכל לבו, ועל זה נאמר בגמרא (שבת קלט:): שבשכר שמחת הלב של אהרן זכה לחשן האפוד על לבו.

פסוקים אלו הנם יסודות עצומים במדות: הבה נצייר בדעתנו את משה רבנו, שנשא

הם חששו, אולי הלב שלי לא מספיק שמח בטובת השני. משה חשש (לפי דרגתו הגדולה), אולי אני לא מספיק שמח בגדלת בניו של אהרן, ואהרן חשש (לפי דרגתו הגדולה) אולי אני לא מספיק שמח בגדלתו של משה. כְּאִשֶּׁר אָדָם שֶׁמֶח בְּהַצְלַחַת חֲבֵרוֹ גַּם כְּשֶׁאֵה נִרְאָה עַל חֲשֹׁבוֹנוֹ, ה' יִתֵּן לוֹ בְּכַפַּל כְּפָלִים לוֹ וּלְזֵרְעוֹ אַחֲרָיו. אִם אַתָּה מִרְגִּישׁ שְׂאֵתָה לֹא עוֹשֶׂה בְּגִלְל שֶׁהֵשִׁי לְקַח לָךְ אֶת הָעֲשִׂיָה, תִּבְיִן שֶׁכַּעַת אֵי-הָעֲשִׂיָה שֶׁלָּךְ זֶה הָעֲשִׂיָה הַגְּדוּלָה בְּיוֹתֵהּ, כִּי זֶה הִרְבֵּה יוֹתֵר קִשָּׁה לְשִׂמּוּחַ בְּהַצְלַחַת שֶׁל הַשֵּׁנִי וּבְעֲשִׂיָה שֶׁלוֹ מֵאֲשֶׁר לַעֲשׂוֹת וּלְהַצְלִיחַ. וְלֹא צָרִיךְ לוֹתֵר וּלְתַת אֶת הַגְּדֻלָּה לַשֵּׁנִי בְּשִׁבִיל לְצַפּוֹת לְמִתְנֶה שֶׁה' יִתֵּן לָנוּ, אֲלֵא נִדַּע שֶׁהַמְדוּת הַטּוֹבוֹת שֶׁקִּיֵּנוּ בְּנַפְשֵׁנוּ הֵם הַמִּתְנּוֹת הַגְּדוּלוֹת בְּיִתְהוּ.

כִּשֶׁם שֶׁכְּאִשֶּׁר יֵשׁ לְאָדָם כָּל טוֹב, הוּא מְמַלֵּךְ אֶת הַקֶּבֶץ ה' וְאוֹמֵר 'בְּרוּךְ ה' שֶׁנָּתַן לִי כָּל טוֹב', כִּךָּ בְּזִמְנִים שֶׁל קִשִׁי וְנִסְיוֹן כְּשֶׁאָדָם מִרְגִּישׁ הַסְתַּרְתּוֹ פָּנִים, כְּכִיכּוֹל, צָרִיךְ לְהַמְלִיךְ אֶת ה'. וּבְעֵקֶר כְּשֶׁהַסְתַּרְהָ נַעֲשִׂית כְּכִיכּוֹל עַל יְדֵי מִיִּשְׁהוּ אַחֵר, כְּגוֹן שֶׁחֲבֵר טוֹב כְּגַד בָּהּ אוֹ שִׁמְיִשְׁהוּ לְקַח לָךְ אֶת הַמְּקוֹם אוֹ שִׁמְיִשְׁהוּ מִבֹּהֶה אוֹתָהּ, אִזְּזֵה הַזְּמַן לְהַמְלִיךְ אֶת ה' וְלִדְעַת שֶׁה' מְנַסֶּה אוֹתָנוּ. ה' רוֹצֵה שֶׁנִּקְנֶה עוֹד נְאֻמָּנוֹת, עוֹד הַכְּנָעָה וְשִׁפְלוּת לְפָנָיו יִתְבַּרַךְ, שְׂלֵא נַחֲפֵשׂ אֲשֵׁמִים, אֲלֵא נִתְבּוֹנֵן מֵה' ה' רוֹצֵה מֵאֵתָנוּ כְּעַתָּה.

יסוד זה אנו רואים אצל דוד מלכנו בעת שנרדף על ידי אבשלום בנו - שהוא מיד הבין שהכל זה מאת ה' ואמר על ארון הברית, "אם אמצא חן בעיני ה' והשבני והראני אתו ואת נהגו, ואם כה יאמר לא חפצתי בה הנני יעשה לי כאשר טוב בעיניו" (שמואל ב' טו). דוד המלך רואה שרודפים אותו, והוא מיד מתמלא בהכנעה לפני ה' ואומר, ה' יעשה עמי את מה שטוב לפניו, הנני בידך לבד, מה שאתה רוצה לעשות עמי תעשה.

וכן כששמעי קלל אותו קללה נמרצת ואמר לו דברים משפילים ביותר, אמר דוד "ה' אמר לו קלל את דוד". ואמרו חז"ל (סנהדרין קז) שֶׁבְּאִוְתוֹ זְמַן הָיָה לְדוֹד נְסִיוֹן קִשָּׁה לְפִי דִרְגָתוֹ הַגְּדוּלָה. בְּזִמְנֵי שֶׁדוֹד נִרְדָּף וְכָל שׁוֹנְאָיו נִסּוּ לְהַשְׁפִּילוֹ וּלְהַרְגוֹ, דוֹד הַתְּנַסָּה הָאֵם לְחֹשֶׁב שֶׁהֵם גּוֹרְמִים לוֹ רָעָה - שֶׁזֶה בְּבִחִינָה דְקָה עֲבוּדָה זָרָה - אוֹ לְהַמְלִיךְ אֶת ה' עַל הַקָּשִׁי. וְכֵאֲשֶׁר דוֹד לֹא הִתְבַּלְּבַל וְאָמַר הַכֹּל מִכּוֹן מִהַקֶּבֶץ, ה' שֶׁלַח אֶת שִׁמְעִי לְקַלֵּל אוֹתִי וְה' שֶׁלַח אֶת אֲבִשְׁלוֹם לְרַדֵּף אַחֲרַי, אִין שׁוּם מִקְרָה, הַקֶּבֶץ ה' רוֹצֵה שְׂאֵנִי יְרַכֵּשׁ עוֹד עֲנִיָה עוֹד קִרְבַּת ה' - זֶה הָיָה כָּל כֶּף חֲכִיב לְפָנָיו ה', עַד שֶׁבְּאִוְתוֹ זְמַן נַעֲשֶׂה דוֹד רִגְלֵי רִבְעִי בְּמִרְכָּבָה, כְּמוֹבָא בּוֹהֵ"ק.

נורא נוראות! הקב"ה אומר אני רוצה את דוד במרכבה שלי יחד עם האבות הקדושים, כי דוד היה בהשפלה כה גדולה והוא המליך את ה', הוא חשב 'מה ה' רוצה ממני עכשו?'. הוא לא נתן לכעס ולכלבול לשלוש עליו, אדרבה כלו היה שפלות והכנעה לפני ה', ואת זה הקב"ה מחפש.

המורה מפל האמור: לכל אחד ואחד יש קשיים ונסיונות, ועלינו לפתח את הטוב שבנו. וכן להתבונן בכל הטוב שה' משפיע עלינו, ולהבין שהנסיונות נועדו לרומם אותנו במדות טובות.

עצמו לא זכה שבניו ימשיכו את דרכו. ובזה אנו למדים את מדת העין הטובה שהיתה למשה, שלמרות שחפץ שבניו ימשיכו את דרכו - כמו שמוכא ברש"י בפרשתנו "אמר משה, הגיעה שעה שאתבע צרכי שירשו בני את גדלתי" - מפל מקום הוא הלביש את אהרן ובניו את בגדי הכהונה, כמוכא באריכות בפרשת תצוה. וכן בפטירת אהרן הוא הכתיר את אלעזר הכהן תחת אהרן אביו והוא עשה זאת בשמחה.

היות שמשה ואהרן לא חפשו את גדלתם וכבודם האישית, אלא הם חפשו היאך לתת לשני גדלה שהם עצמם לא זכו לה. וכן אנו רואים בפרשתנו שמשה סמך את שתי ידיו על יהושע, והמליך אותו תחתיו בעין טובה על מנת שהוא יכניס את כלל ישראל לארץ, למרות שמשה עצמו כסף לזה מאד.

לפי דברינו מבאר היטב, שבבעת שהתבזה פנחס לכבוד משה, כשאמרו לו 'בת יתרו מי התירה לך?', והרג את החוטאים, הוא השיב בזה את שכוו של משה על שנתן את הכהונה לאהרן ובניו. ובנוסף, פנחס דבק בדרכיו של אהרן - שבבעת שהיה אמור להיות לו חלישות הדעת הוא התחזק ושמח בגדלת אחיו, ובשכר זה זכה לכהונה לדורות עולם. כך כשפנחס התבזה על שהיה מזרעו של יתרו והוא שתק, הוא זכה באותה מדה לכהונה לו ולזרעו אחריו.

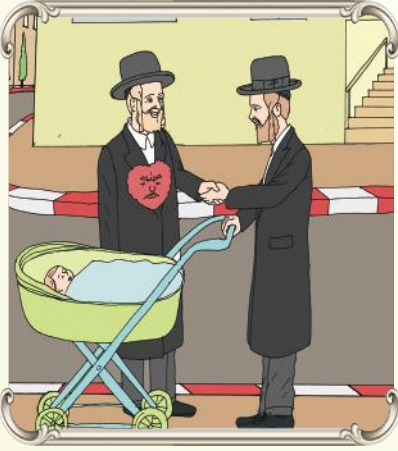
פרשתנו מלמדת אותנו יסוד עצום: אם אתה מתבזה ואתה לא מחפש את הכבוד האישי שלך - אתה מחפש לעשות את רצון ה' מתוך ענייה והכנעה - ה' מביא לך באותו זמן מתנה גדולה מאד: אם אתה מותר לשני גם כשזה בא על חשבונה אתה רק תרויח מכה הרבה יותר משאלו תריב על המקום שלך.

לכל אחד ואחד יש נסיונות, אם זה ביישיבה שהוא רואה אנשים מצליחים ממונו, או שהוא היה הכי מצליח ובא מיישיבה אחר שהוא מצליח ממונו ולקח לו את מקומו. ולפעמים זה עבודה או בתוך הבית פנימה, שאדם מרגיש שכן הוא יותר מצליח ממונו, או בין הילדים שאחד מצליח יותר והשני פחות. ועלינו לדעת שבעת אנו במבחן - ה' בוחן אותך האם אתה עומד בצד ומפרגן לשני להצליח, עם עין טובה, או שאתה מתחיל לרבי ולהיות פגוע ומחפש למצוא רע בשני.

וכבר אמרו חז"ל שבעולם הבא שואלים את האדם 'המלכת את חברך בנחת? האם נתת לחברך את התפקיד הנחשק, את המקום שלך בלי תרעמת? נתת לו להרגיש מלך אפלו שלפני כן אתה היית המלך.

לכל אחד ואחד בעולם יש תפקיד, יש כאלה שהתפקיד שלהם לנהל ולארגן לעשות ולפעל, ויש כאלה שהתפקיד שלהם לעמוד בצד ולשמוח בהצלחה של השני, וזה לא קל בכלל. אולם אנו צריכים להתבונן ברועי ישראל לדורותם - איך הם רכשו באותו מצב עוד ענייה, עוד עין טובה ושמחה בטוב של השני, איך אהרן הכהן נתן למשה רבנו את ההנהגה בשמחה.

וזה שדרשו חז"ל בכריתות (ה): על הפסוק "כשמן הטוב על הראש ירד על הזקן, וכן אהרן שירד על פי מדותיו", שמשה ואהרן חששו אולי הם מעלו בשמן. המדות הטובות של משה ואהרן הם למוד גדול עבורנו - שתמיד

ה' בוחן אותך אם אתה מפרגן לשני...

פְּרִשֶׁת בְּנוֹת צִלְפַּחַד הָאִמּוֹרָה בְּפָרְשֵׁתנוּ נִכְתְּבָה עַל יְדֵי בְּנוֹת צִלְפַּחַד (סְנֵהֲדָרִין ח.). בְּשֹׁכֵר שֶׁהוּן בָּאוּ בְּהִכְנָעָה לִפְנֵי מֹשֶׁה וְלֹא בְטָעוּנוֹת, וְאָמְרוּ: אֲבִינוּ לֹא הָיָה מִהֶמְתָּאוּנָנִים וּמַעֲדַת קִרַּח - הוּא לֹא הָיָה מְעַרְבַּב בְּעֵבְרוֹת שְׂבִינֵי אָדָם לְחִבְרוֹ וְהוּא גַם לֹא הָיָה מִהֶמְתָּאוּנָנִים.

שְׂמַחֲפֵשִׁים לְהִתְלוּנָן וְכֵן אֲנָשִׁים בְּעֲלֵי מַחְלָקָת, וּמֵאִדָּךְ כַּמָּה חָבִיב לִפְנֵי ה' כַּאֲשֶׁר אָדָם מִבְּקִשׁ בְּהִכְנָעָה לִפְנֵי הַקֹּב"ה, וְכֵן הוּא מְקַבֵּל אֶת דְּבַר ה' דְּרַךְ הַצְּדִיקִים הַתְּלַמֵּדֵי חֲכָמִים, כְּדָגְמַת בְּנוֹת צִלְפַּחַד שֶׁבָּאוּ בְּהִכְנָעָה.

וְכַךְ גַּם אֲנוּ לֹא בָּאִים בְּתִלְוֵנָה אֲלָא שְׂאֵלְתָנוּ "לָמָּה יִגְרַע", וּלְפִיכָּה זָכָה צִלְפַּחַד שִׁישָׂאָר לוֹ שֵׁם בְּאַרְצָן, לְלַמְּדָנוּ מִדּוֹת טוֹבוֹת - עַד כַּמָּה חֲמוֹר הַחֲטָאִים שֶׁל אֲנָשִׁים

וְכַשְׂאֲדָם מִבְּקִשׁ מוֹה' מוֹתוֹף הַכְּנָעָה וְרִצּוֹן לְהִדְבֵּק בַּבּוֹרָא, הוּא זוֹכָה שֶׁה' שְׂמַח בְּבִקְשֶׁתוֹ וּמִקִּים אֶת מִשְׁאֵלוֹת לְבוֹ, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר אֲצִל בְּנוֹת צִלְפַּחַד, "כֵּן בְּנוֹת צִלְפַּחַד דּוֹבְרוֹת נִתְּן תַּתָּן", שֶׁהַקֹּב"ה חָבֵב אֶת בְּקִשְׁתּוֹ וְהוֹדָה לְדַבְרֵיהֶן.

לְכָל אֶחָד וְאֶחָד יֵשׁ יִסּוּרִים, חֲזו"ל אוֹמְרִים שְׂמִי שֶׁה' לֹא פּוֹקֵד אוֹתוֹ צְרִידָה לְפִשְׁפֵּשׁ בְּמַעֲשָׂיו - אֲפִלוּ יִסּוּרִים קִטְנִים זֶה סִימָן שֶׁה' דּוֹאֵג לָהּ. חֲזו"ל אוֹמְרִים שֶׁאֲפִלוּ אִם יֵצֵא לָהּ מִטְּבַע מֵהַכִּיס שֶׁלֹּא כְּמוֹ הַמִּטְּבַע שֶׁרָצִיתָ לְהוֹצִיאָהּ, זֶה יִסּוּרִים.

לְלַמְּדָנוּ שֶׁכָּל צֶעַר מִכּוֹן מְלַמְּעָה בְּכַדֵּי לְקָרֵב אוֹתָנוּ לְבוֹרָא. זְמָנִים שֶׁל נְסִיחוֹנוֹת וְקִשֵׁי זֶה הַזְּמַנּוֹת פּוֹ לְרַכֵּשׁ עוֹד עֲנוּה, לְהַרְגִּישׁ כַּמָּה זֶה

מְצַעַר כַּאֲשֶׁר מְצַעְרִים אוֹתָנוּ וְלִלְמַד מִכּוֹךְ לֹא לְצַעַר אַחֲרִים גַּם כְּשִׁישׁ לְאָדָם יִסּוּרִים אֲסוּר לְשֹׁבֵר אֶת הַכְּלִים אֲלָא לְהוֹרִיד אֶת הָרֵאשׁ, כְּמוֹ שֶׁאָמַר רַבֵּי עֲקִיבָא (יְבָמוֹת כַּא.) 'כָּל גֵּל וְגֵל שֶׁעָבַר עָלַי' - כָּל צֶעַר וְקִשֵׁי שֶׁהָיוּ לִי, 'נִעְנַעְתִּי לוֹ בְּרֵאשִׁי - הוֹרְדְתִי אֶת הָרֵאשׁ, קִנִּיתִי עוֹד שְׁפִלוֹת וְהִכְנָעָה. וְלִפְיָכָה נִמְשְׁלוּ כָּלל יִשְׂרָאֵל לְקִנְיָה, שֶׁכָּל רוּחַ וְקִשֵׁי מִנְעֻנְעוֹת אוֹתוֹ אֲכָל לֹא שׁוֹכְרוֹת אוֹתוֹ.

פנינים מצויירים

בְּמִנְיַן בְּנֵי יִשְׂרָאֵל שְׂמוּבָא בְּפָרְשֵׁתנוּ יֵשׁ אֶת שֵׁם ה' עַל כָּל הַמְּשֻׁפָּחוֹת שֶׁל כָּלל יִשְׂרָאֵל, הַקֹּב"ה אוֹמֵר לָנוּ, אֲנִי אֲתַכֶּם, גַּם בְּגִלוֹת מִצְרַיִם שְׂמֵרְתִי עֲלֵיכֶם.

יֵשׁ כַּאֲן לְמוֹד נִפְלָא עֲבוּרָנוּ, שֶׁהַקֹּב"ה עֲמָנוּ תְּמִיד וְעֲלֵינוּ לְפָקֵחַ עֵינַיִם וְלִרְאוֹת אֶת כָּל הַטוֹב שֶׁה' מְרַעֵף עָלֵינוּ, לֹא לְחִפּוֹת לְקִשְׁיִים שִׁיזְכִּירוּ לָנוּ בְּאֵיזָה גֵן עֵדֶן אֲנַחְנוּ נִמְצָאִים. אֶתְּהָ יָכוֹל לְנָשֵׁם, הַיְלָדִים שֶׁלָּהּ בְּרִיאִים, אֶתְּהָ יָכוֹל לְאָכוֹל וְלִלְכֵת - תִּרְקַד מִשְׂמָחָה, תֹּאמֵר לְקֹב"ה:

רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, אֲנִי מִתְבַּיֵּשׁ מִרַב הַטוֹב שֶׁאַתָּה מְשַׁפֵּיעַ עָלַי, 'טוֹב ה' - ה' טוֹב מְאֹד.

דְּוָקָא מִתּוֹךְ הַקִּשְׁיִים הַהוֹדָאָה וְאֶהְבֵּת ה'!

וְעֵדִיף לְהוֹדוֹת מִרַב טוֹב, הֵבֵה נִתְבוֹנָן שֶׁה' מְבִיא לָנוּ שְׁלוֹשׁ פְּעָמִים בְּיוֹם, אֲכָל מִזֵּין וּמִשְׁבִּיעַ. וּבְנוֹסָף כָּל מִינֵי פְרוֹת וְיִרְקוֹת נִפְלָאִים וּמִתּוֹקִים, בְּכַדֵּי שְׁנָרִים אֶת הָעֵינַיִם לְמַעַלָּה וְנִתְבוֹנָן שֶׁה' נוֹתֵן לָנוּ שְׁפַע מִרַב אֶהְבֵּתוֹ אֲלֵינוּ.

וְלִפְנֵי שֶׁאֲנוּ מְבָרְכִים בְּרַכַּת הַמְּזוּן, רְאוּי לָנוּ לומר רְבוּנוּ שֶׁל עוֹלָם, נִתְתֵּן לָנוּ מִתְּנָה גְדוֹלָה בְּרַכַּת הַמְּזוּן, וְלִפְנֵי שֶׁאֲנִי עוֹמֵד לְבָרֵךְ אֲנִי רוֹצֵה לְהַרִים אֶת הָעֵינַיִם אֵלָיְךָ וּלְדַבֵּר אֲתָךְ בְּשִׁפְהַי שְׁלִי:

'אָבָא הַיְקָר! אֶתְּהָ בְּרֵאתָ אוֹתִי וְסַעֲדַת אוֹתִי מֵעוֹדִי וְעַד הַיּוֹם, בְּכָל פְּעַם מְאָכְלִים חֲדָשִׁים וּמְגוּנָנִים, וְאֶתְּהָ מְבִיא לִי בְּרִיאוֹת בְּמִאֲכָלִים וּויִטְמִינִים נִפְלָאִים, וְיֵשׁ לִי שְׂנַיִם בְּרִיאוֹת וְחֻקוֹת, כְּמִזְלָגוֹת שְׂטוּחָנִים אֶת הָאֲכָל, וְאֶתְּהָ נוֹתֵן לִי אֶת הַשְּׁפָתַיִם שֶׁמְסַמְלוֹת שֶׁכְּבִיכּוֹל אֶתְּהָ מְנַשֵּׁק אוֹתִי בְּשְׁפָתַיִם כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר "יִשְׁקָנִי מִנְשִׁיקוֹת פִּיהוּ".

וְכָל הָאֲכָל וְהַשְׂתִּיָּה מְנַקִּים אֶת גּוֹפִי מִכָּל מִינֵי רַעְלִים וּפְסֻלָּת שְׂמִזִּיקָה לְאָדָם, וְכָל הַדָּם זוֹרֵם בְּגוֹפִי וּבְמַחִי וְאֵין לִי קִרְיִשִׁים בְּלֵב בְּמַח בְּעוֹרִיקִים, וְהַכָּל מִרַב אֶהְבֵּתָהּ אֵלַי. אֲנָא אָבִי הַיְקָר תְּתַמִּיד אֶת בְּרִיאוֹתֵי שֶׁאוֹכֵל לְהִיוֹת קְרוֹב אֵלָיְךָ תְּמִיד!

כחם של המעשים הקטנים כציצית וכדומה

"ובני קרח לא מתו"

איתא בגמרא בסנהדרין שנתבצר להם מקום בגיהנם, ובמדרש אגדה איתא שעמדו על שלושה עמודים גבוהים ואמרו שירה, ונראה לומר שלכך נעמדו על שלושה עמודים דקים לרמוז שדוקא הדברים הקטנים מצילים את האדם ושומרים עליו בקדושה ובטהרה, וזה ההפך ממדת קרח, שסבר שספר תורה שלם יפטר את הבית ממוזה, וכן טלית שפלה תכלת תהיה פטורה מציצית.

ואלו משה רבנו מלמד אותנו שדוקא הדברים הקטנים מקרבים אותנו לקב"ה, ומזכירים לנו את הקשר שלנו עמו בשם שהמוזה מזכירה לנו את אהבת ה', וכן את רוב חסדי ה' שעמנו בדברים הגשמיים שהוא נותן לנו, וכמו שנאמר בפרשת ויהי אם שמוע הכתובה במוזה - וזה הדגון, התירוש, היצהר, התכלת, הדגים והמים, וכן הציצית זה חוט דק שמסמל על הקשר שלנו עם הקב"ה.

וכן מצינו ברחב הזונה שעל ידי המעשה הקטן שעשתה בהצלת המרגלים, זכתה להנצל ולהנשא ליהושע בן נון, כדאיתא בגמרא (מגלה יד) ועל כן נאמר בה שהיא קשרה את תקות החוט השני הרומז לתקנה, שהיה לה על ידי החוט הדק והמקשר בינה

לאביה שבשמים, מכל זה נלמד להתבונן בעמק המצות שנראים לנו כקטנים ולפתח אותם לאהבת ה' וקרבתו, וכן לעשות בתחלת כל שעה דקה של תפלה והודאה ברוחניות ובגשמיות, ועל ידי זה נהיה מקשרים עם ה' יתברך תמיד.

מה צריך לעשות בשבת?

"ויזים השבת שני כבשים בני שנה תמימים" איתא במדרש תהלים (צב) למה שני כבשים? נאמר "מזמור שיר ליום השבת" וכל ענין השבת כפול, אזהרותיה כפולות 'זכור ושמור' מזמור כפול "מזמור שיר ליום השבת" ממדרש זה אנו רואים שיש שני ענינים בשבת.

א. השמירה - שזה הלא תעשה שעל ידי כן האדם שובת ונח ב. העשה - שכשאדם נח עליו לשבת ולהתבונן ברב הטוב שהאל הנאמן גומל עמנו ולהודות ולהלל לשמו יתברך, וכמו שאנו אומרים מדי שבת בברכת יוצר "ויזים השביעי משבח ואומר מזמור שיר ליום השבת טוב להודות לה" שמחותה של השבת זה ההלל וההודאה לה' יתברך. ועל כן תקנו אנשי כנסת הגדולה לומר 'נשמתי בשבת, שבו אנו מפרטים את רוב הטובות הנסים והנפלאות שהאל עושה עמנו.

לפיכך התורה פותחת במעשה בראשית,

ללמדנו שתכלית התורה שנתבונן ביסודות הבריאה ובמאמרות שבהם ברא ה' את עולמו. ונראה, שה' טוב ומטיב ומשפיע כל טוב לעולם במאמרו. וכמו שאחז"ל תורה תחלתה גמ"ח, שזה כל היפי והפאר שבבריאה.

וכן אנו צריכים להדבק בדרכיו של הבורא. וכמו שאמרו בזה"ק, מה אני עבד שמיא וארעא במלולי, אף אתה כן. שעלינו לדבר מחסדי ה' ולבקש שה' ישלים לנו הלאה את כל חסרונותינו.

וכן הטור פותח את הלכות שבת במצוות ענג שבת, שכל המעננה זוכה לנחלה בלי מצרים, כי האדם נמשך אחרי אכילה, ולפיכך צונו הבורא לאכול ולשמוח, ומתוך כך לראות את כל הטוב שה' נותן לנו במשך כל ימות השבוע ולהודות לו. ואף נודה על הקשיים שיש לנו, מתוך ידיעה שעל ידי הקשי אנו מעריכים את כל הטוב שיש לנו.

וכן הש"ס מתחיל במסכת ברכות, ללמדנו שתכלית התורה לברך ברכה לפנייה ולהודות על התורה עם כל המשפטים הנפלאים שבתורה, שעל ידיהם אנו באים לחבור וקשר של אהבה עם הבורא יתברך. וכמו שאנו אומרים "לא עשה כן לכל גוי ומשפטים בל ידעום", שלגויים אין חבור לה' על ידי התורה שהם למדים. וכן להתבונן במעשה האבות הקדושים שבתורה, היאך הם התקרבו לה'.

המשך הסיפור מעמוד א'

החזק נתן לי להבין שבדאי קרה לי משהו רציני, כמו שבר בעצם או קריעת גיד וכדומה. נסעתי מיד לבית החולים על מנת לבדוק את הדי. בדרך הודיתי לה' על ששמר אותי וברחמיו המרבים המטף לא נפל על ראשי, דבר שהיה עלול בהחלט להרוג ח"ו.

בבית החולים בדקו אותי בזריזות, ולתדהמתי הודיעו לי שגם ביד לא ארע לי שום נזק רציני מלבד מכה חזקה יבשה. "אודה ה' מאד בפני ובתוך רבים אהללנו".

הבטתי קלות וראיתי שמעל המקרר אין חפצים שעלולים לפול, ובקשתי מהפועלים בחנות שימשכו את המקרר קדימה כדי שאוכל להכנס בין הקיר לגב המקרר. כשהם הזיזו את המקרר במדה שילחתי להכנס שם, נכנסתי והתחלתי בעבודתי לשחרר את הברג עם המברגה.

מכיון שהרגשתי שהמקום צר עבורי, רציתי לדחף את המקרר עוד קצת קדימה. כשהתחלתי לדחף אותו, הרגשתי לפתע מכה איומה בידי השמאלית, והבחנתי שמטף כבד במשקל של כעשר או חמש עשרה קילו נפל מעל המקרר.

עור ידי התקלף ודם זב ממנה, ובעקר הרגשתי כאב איום ביד. הכאב

ה. מ. נס ציונה